

ра, които пожертвовали мило и драго за освобождението на пробеното си отечество;“ но . . . жялно, много жялно е за гдѣто ги излѣгали, и ги оставили въ забатаченнїя и нагазеннїя калѣ, отъ гдѣто тѣ бѣднитѣ, не можили сами безъ обѣщанатъ помощ на горѣказаннитѣ безсовѣстни даже безчеловѣчни правителствени Князове и Министри, да изгаятъ и да се освободятъ, но повечето изгинжли!! . . . Тѣй се свършило и това третѣе вжзстаніе организовано тукъ въ Тѣрново. Отъ горѣизложенното ясно се разумѣва: че много Тѣрновчяни боляри и други сж или убити въ сраженїята на това вжзстаніе, или сж се изселили въ Влашко, а може и въ Маджарско. Слѣдъ това злополучно за Бжлгаритѣ вжзстаніе, Турцитѣ стѣгнжли юздитѣ на злочеститѣ наши съотечественници ёще пб ягло и пб силно въ всѣко едно отношеніе: за да уничтожатъ въ тѣхъ и да угасятъ и най малкатъ искрж отъ народното чувство за освобождението имъ; и спорядъ това, тѣ бѣднитѣ дѣйствително зели да отпадвжтъ духомъ, и сж се затжнили малко по малко въ всичкитѣ имъ благородни и патріотически чувства; „наслѣдили же и вжзпрїели умразнитѣ и ненавистни навици и обичаи на робството, отъ своитѣ Азіятски владѣтели — Турцитѣ“! . . . —

Дѣйствително сж ставали отъ 1595 год., чакъ до 1877 година разни опити за освобождението на злочестото ни отечество отъ турцитѣ, за която цѣль сж се устроявали и дѣломъ ставали малки и голѣми вжзстанїя, за които пд долу ще разкажимъ; но за голѣмо злочестіе на Бжлгарїя, тѣ не сж можали да успѣятъ; при всичко това обаче, тѣ сж поддржжали и распальвали у нашитѣ прадѣди народното чувство: „да се освободятъ отъ Турцитѣ“. Тѣй напрїмѣрь въ 1645, 1655 и 1673 години сж е трудилъ всячески единъ патріотъ Бжлгаринъ Петръ Парчевичъ да устрой пакъ едно вжзстаніе въ Бжлгарїя срещу турцитѣ, за която цѣль тоя горѣщъ патріотъ (които е былъ Епископъ и Архіепископъ) е разновиднимъ образомъ дѣйствовалъ и предъ Царіе и Князове и предъ Вениціанската Республика; и ги е молилъ: „да се смилятъ за злочестото му отечество Бжлгарїя